

De Bijbel - het meest gelezen boek op aarde

Inleiding in God's Heilsplan

Tussen de boeken die het meest zijn rondgegaan op aarde, neemt de Bijbel op grote afstand de eerste plaats in. Van 1960 tot 2010 alleen al waren er 3,9 biljoen exemplaren wereldwijd verkocht over de hele wereld. Volgens de Wereldfederatie van Bijbelgenootschappen is het in januari 2015 vertaald in 563 talen en dialecten. De Bijbel is het enige boek dat ons informeert over wat er gebeurt vanaf het begin van de tijd en wat er zal gebeuren tot het einde. De gehele geschiedenis van mensheid is daarin al van te voren beschreven. Zelfs wat er nu gebeurd is van te voren verkondigt in de profetie van het Oude en het Nieuwe Testament.

Deze expositie is bedoelt voor alle mensen met een goede wil, van alle naties en talen over de gehele aarde. Naast de zes grote religies; het Jodendom, Christendom, Islam, Taoïsme, Boeddhisme en Hindoeïsme laten sommige mensen dit aantal zelfs groeien tot twaalf wereldgodsdiensten. Ieder van hen is ervan overtuigt op het juiste pad te zijn en in de juiste religie. Kan er überhaupt een juiste religie zijn die door de jaren heen is ontwikkelt door een sterveling? Natuurlijk zijn de fundamentele overtuigingen en waardigheid van een persoon onaantastbaar, want ieder mens heeft het recht om te geloven wat hij of zij denkt wat waar is. Maar wat ook waar is, is dat elk door een mens geschapen religie een doelstelling mist, een echte absolute, iets wat boven alle twijfels uitsteekt. De religieuze bewegingen zijn temporeel en eerlijk gezegd alleen gebaseerd op dit voorbijaande leven. Elke filosofie en ideologie en zowel theologie heeft zijn menselijke grenzen en laat uiteindelijk de meest cruciale vragen onbeantwoord.

Er zijn dingen die buiten onze begripsvorming vallen maar die zijn uit zichzelf definitief. Een van die dingen is bijvoorbeeld dat de mens was geschapen naar het beeld van zijn Schepper en was begiftigd met creatieve vermogens. Door het ongeloof en ongehoorzaamheid, wat leidde tot de val van de mens in het paradijs, werd de mens weggestuurd uit het eeuwige gemeenschap met de levende God en was hij overgegeven aan de dood. Want er is niets zo zeker in het leven als de dood.

Alles wat temporeel is heeft een begin en een einde. Alleen iets dat nooit is begonnen zal ook nooit een einde hebben. De toegang tot eeuwig-

heid werd niet in onze wiegen gelegd. Onze geboorte was onze binnenkomst in de tijd. Als temporele schepsels hebben wij niet automatisch het eeuwig leven; Alleen de Eeuwige God kan het ons geven.

Het enige boek dat terecht de Heilige Schriften en het Woord van God wordt genoemd is de Bijbel. Samen zullen we het verder op een aantal belangrijke kwesties raadplegen. Alleen daarin is ons verteld alles vanaf het begin, vanaf de schepping van de hemel en aarde tot de einde der tijd en zelfs daarna.

Voordat we ons richten op wat er na de tijd gebeurt, willen we kijken naar het binnentreden van de Eeuwige in geschiedenis der tijd. We zien God eerst in de schepping. De majestueuze schepping van het universum is een feit voor ieder verstandig mens, dat impliceert dus het bestaan van een Schepper. Het goddelijke orde van alle schepsels in het water, op aarde, in de lucht, alle planten, de bomen, de zaden en oogst leeft zichzelf. Ook de reproductie in de levende schepsels dienen als een levende zelfgetuigenis van de Schepper. Wat veronderstelt de evolutietheorie te bereiken met betrekking tot de realiteit van de goddelijke schepping en de Schepper? Uiteindelijk is het gewoon een wanhopige poging om de schepping en de Schepper te loochenen. Het is alleen een theorie terwijl de schepping zelf een realiteit is. Bewezen feiten spreken voor zichzelf. Tot de dag van vandaag reproduceert de het gewas en jong groen naar zijn zaad, precies zoals de Schepper het had gezegd (Genesis 1:12). Als iemand heeft horen praten over de almacht en alomtegenwoordigheid van God, dan kan hij met open ogen geestelijk zien in de schepping.

De mensheid is in de geschiedenis door tragische evenementen begeleid sinds het begin. Evenementen dat het geloof van sommigen continu heeft doen schudden. De HERE der hemelen is nog niet begonnen aan zijn regering hier op aarde. De vorst van deze wereld der duisternis regeert nog steeds en iedereen in de mensheid is onder zijn invloed. Het is alleen door een persoonlijke ervaring van bekering tot de Verlosser dat een individu kan ontsnappen aan de invloed van het kwade en opent zichzelf dan tot goddelijke invloed. In de het 'Onze Vader' bidden we nog steeds 'uw Koninkrijk kome!'. En het zal zeker komen! De tijd is nabij. De tekenen der tijd tonen het ons.

Voor oriëntatie

De Bijbel, het Oude Testament, was eerst in de Hebreeuwse taal geschreven. Hebreeuws was de enige taal op aarde in de eerste 1750 jaren, tot de bouw van de toren van Babel (Genesis 11:6-7). In Genesis 14:13

werd Abraham een Hebreëen genoemd. In Exodus 7:16 zei Mozes tot de Farao: „*de Heer, de God der Hebreëen heeft mij tot u gezonden met de boodschap: laat mijn volk gaan, om Mij te dienen in de woestijn...*”. De Heer Jezus sprak ook Hebreëuws na zijn hemelvaart volgens de getuigenis van Paulus: „*En toen wij allen ter aarde vielen, hoorde ik een stem in de Hebreëuwse taal...*”(Handelingen 26:14). In de Hebreëuwse taal hebben personen, namen en locaties vaak een betekenis dat soms wegvalt tijdens de vertaling in andere talen.

Het Oude Testament eindigt met de Profeet Maleachi, die leefde ongeveer 400 jaar voor Christus. Tot dan toe waren er alleen de vijf boeken van Mozes, de profeten en de psalmen in vormen van boekrollen. Het was pas in de periode van 300 tot 200 voor Christus dat het Oude Testament dat bestond uit 39 boeken werd samengevoegd tot een boek. Desondanks bleven de individuele boekrollen nog wel bestaan. Tussen 1947 en 1956 werden de oudste handgeschreven rollen gevonden in Kirbet Qumran aan de Dode Zee. Daar was een 7,3 meter lange en als het ware onbeschadigde rol van het boek van Jesaja, de Psalmen en het boek van Daniel. Je kunt ze zien in de „Shrine of the Book” in de Israël Museum in Jeruzalem. In Lucas 24:44-45 benadrukte onze Heer en Heiland Jezus nogmaals drielidig de wet van Mozes, de Psalmen en de profeten: „***Dit zijn mijn woorden, die Ik tot u sprak, toen Ik nog bij u was, dat alles wat over Mij geschreven staat in de wet van Mozes en de profeten en de psalmen moet vervuld worden.***” In de synagoge in Nazareth, las hij een keer uit de boekrol van de Profeet Jesaja (Jesaja 61:1) en daarna zei Hij: „***Heden is dit Schriftwoord voor uw oren vervuld.***” (Lucas 4:16-21). Sterker nog, meer dan honderd profetieën uit het Oude Testament die deel uit maken van het Heilsplan waren vervuld in die tijd.

Het Hebreëuwse Oude Testament werd door Joodse geleerden in Alexandria als eerst vertaald naar de Griekse taal wat rond 250.v.Chr. de wereldtaal was. De Hebreëuwse geleerde van de Thora in Israël erkende deze vertaling niet, ze noemde het de „Septuagint LXX”. Zelfs in die vroegere vertaling zijn er belangrijke en kostbare betekenissen, die gemakkelijk opduiken in de Hebreëuwse tekst niet waarneembaar voor de lezer. Dat is de reden dat de oorspronkelijke betekenis uit de Hebreëuwse tekst gebruikt zal worden in deze expositie wanneer nodig. Maar zelfs zij die meerdere talen spreken zijn afhankelijk van de begeleiding en openbaring van de Geest van God. Wij geloven in de absolute inspiratie van de Heilige Schriften, die naar waarheid is dankzij het akkoord tussen het Oude en het Nieuwe Testament.

Het Nieuwe Testament met 27 boeken kwam tot zijn bestaan tijdens de eerste Christelijke eeuwen als de „Canon” – richtsnoer. Lucas introdu-

ceerde zijn Evangelie alzo: „**Aangezien velen getracht hebben een verhaal op te stellen over de zaken, die onder ons hun beslag hebben gekregen...**”. Van de velen zijn er vier overgebleven namelijk Matthéüs, Marcus, Lucas en Johannes wiens boeken zijn ingegaan in de canon van de bijbel als „de Evangeliën”. Zij waren bestemd om aan volgende generaties te verkondigen wat er gebeurd in het leven en werken van Jezus Christus als een deel van het Heilsplan. Iedere Evangelie heeft zijn eigen samenstelling. In hun verschillen produceren zij een begrijpelijk beeld van onze Heer en Heiland, te beginne met Zijn geboorte tot zijn hemelvaart.

Matthéüs bijvoorbeeld, toont direct aan dat met de geboorte van de Christus, de profetie van Jesaja 7:14 is vervuld: „**Zie de maagd zal zwanger worden, en een zoon baren, en men zal Hem de naam Imánuel geven...**” (1:18-25). In hoofdstuk 2: 1-6 spreekt hij van de geboorte in Bethlehem, benadrukt daarmee de vervulling van de belofte van Micha 5: „*En gij Bethlehem...uit u zal Mij voortkomen die een Heerser zal zijn over Israël.*”

Marcus begint met de twee profetieën uit het Oude Testament aangaande de dienst van Johannes de Doper, namelijk Jesaja 40:3 : „*De stem van een, die roept in de woestijn: Bereid de weg des Here, maak recht zijn paden...*” en Maleachi 3:1 : „*Zie, ik zend mijn bode...*”

Lucas verkondigt in het eerste hoofdstuk het bezoek van de engel Gabriël aan Zacharias in de tempel, hij verkondigde hem de geboorte van Johannes de Doper en hij verkondigt de bezoek van de engel Gabriël aan Maria aan wie hij verkondigt de geboorte van de Verlosser: „**Wees niet bevreesd Maria; want gij hebt genade gevonden bij God. En zie gij zult zwanger worden en een zoon baren, en hij zult Hem de naam JESUS (Yahshua) geven.**”

Johannes gaat helemaal terug naar het begin en getuigt: „**In den beginne was het Woord...**”(Johannes 1:1)” **Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond...**”(vs.14).

Alleen al bij het lezen van alle vier de Evangeliën zien we de geboorte, het leven, de werken, de dienst, het lijden, het sterven, de opstanding en de hemelvaart van onze Verlosser, als grootste evenement in het Heilsplan, zoals het al was verkondigt in het Oude Testament.

De Evangeliën werden vervolgt door de „de Handelingen der apostelen” van de Kerk in het begin. Daarna kwamen de brieven der apostelen en uiteindelijk de Openbaring van Jezus Christus dat was gegeven aan Johannes op het Griekse eiland Patmos.

Aanvankelijk werden de Evangelien en de brieven der apostelen gelezen en overgegeven in de plaatselijke gemeenten: „*En wanneer deze brief bij u is voorgelezen, zorgt dan, dat hij ook in de gemeente te Laodicéa voorgelezen wordt en dat gij die van Laodicéa u laat voorlezen.*” (Colossenzen 4:16). De verkondiging ging uit over de gehele aarde, zoals de Heer had opgelegd tijdens het Zendingsbevel.

Voor de uitvinding van het moderne boekdrukkunst in de 15e eeuw, werden de teksten altijd te hand overgeschreven. Met de vertaling in andere talen kwam het uiteenzetten in hoofdstukken en later ook verzen. Het moet nogmaals benadrukt worden dat het niet de vergelijkingen van de verschillende vertalingen zijn die ons de duidelijkheid zullen geven, maar dat alleen de Geest van God de diepte van God kan doorzoeken (1 Corinthiërs 2:10) en die leid in alle waarheid (Johannes 16:13). De brief, het geschreven Woord moet het geopenbaarde en levende Woord in ons worden. De Woord van God blijft voor eeuwig (1 Petrus 1:25; Jesaja 40:8).

Hij die werkelijk gelooft accepteert het bevestigde Woord van God

Wij stellen vragen en God antwoordt door middel van zijn Woord: Wat heeft God ons te vertellen in het Oude Testament? Wat heeft God ons gegeven door het Nieuwe Testament? Wat is het waarachtige geloof en wat is het valse geloof? Is het gefundeerde Christendom, of zijn er meerdere kerken die de Kerk van Jezus Christus vertegenwoordigen?

Het is bekend voor een ieder die dit onderwerp heeft onderzocht dat de beloftes die zijn gedaan in het Oude Testament zijn vervuld in het Nieuwe Testament tijdens de dagen des heils. Wat ook bekend is bij velen is dat de Heilige Schriften op verschillende manieren zijn uitgelegd in het Christendom. Dit begint al met de eerste vers in de Bijbel en eindigt met de laatste.

Hier zal uiteen worden gezet dat God alleen in zijn oorspronkelijke Woord is die hij tot ons verkondigt heeft en hoe de vijand als Gods tegenstander is binnengekropen door middel van uitleg en daardoor het volk op een religieuze manier misleid. De vijand was de eerste die het Woord van God verdraaide toen hij voor Eva stond met dit argument: „God heeft zeker wel gezegd...?” zoals het is verteld in Genesis 3. Hij zaaide de zaad van twijfel en dat veroorzaakte de val, de scheiding van God. Tot de dag van vandaag ondervraagt hij wat God heeft gezegd en bied hij zijn eigen uitleg aan. Hij probeert zijn invloed overal waar hij maar kan uit te oefenen – zelfs op theologische stoelen – en zo voedt hij de intellectuelen met

nieuwsgierigen gedachten die willen eten van de boom der kennis terwijl dat alsnog de dood betekent.

God/Elohim – HERE/JHWH Waardevolle vergelijkingen

De Septuagint vertaalt het Hebreeuwse woord „Elohim”, dat in totaal 3526 keer in de Bijbel is geschreven, te beginnen in Genesis 1, vers 1 wat bij ons vertaald wordt als „God” in „Theos” en het woord Jahweh/JHWH, wat in onze Bijbels 4024 keer wordt vertegenwoordigt met het woord HERE, te beginnen in Genesis 2:4, wordt door hen vertaald in Kyrios. Het woordcombinatie van „Elohim-JHWH”/”HERE God” wordt 6356 keer gevonden in de Bijbel.

Het was en het is duidelijk voor iedere Hebreeën dat „Elohim” staat voor de Unieke en Enige God, de Schepper van de hemelen en de aarde. Hij had Zichzelf al geïntroduceerd in het Oude Testament als „de Enige, de „Ik ben”. Hij, de Eeuwige, bestaat niet in een veelheid van personen, maar openbaart Zichzelf in de diversiteit van Zijn openbaringen (Theofanie) als Schepper, Ondersteuner, Verlosser, Koning, Rechter, enz. Dit zijn geen namen maar persoonlijke attributen verbonden aan God, God wordt niet alleen Schepper genoemd, Hij *is* Schepper. Hij wordt geen Koning genoemd; Hij *is* Koning. Zijn naam is geen Rechter; Hij *is* Rechter. Hij wordt niet Redder genoemd; Hij *is* Redder, enz. –En toch is hij altijd **Dezelfde**.

Gewoon even een paar voorbeelden: in Genesis 14:19 presenteert hij zichzelf als „**El Elyon**”- als de Allerhoogste God: „*Gezegend zij Abram door God, de Allerhoogste (El Elyon), de Schepper van hemel en aarde...*”

In Genesis 17:1 verschijnt hij aan Abraham als „**El Schaddai**” – als de Almachtige God: „*Ik ben God, de Almachtige (El Schaddai) wandel voor mijn aangezicht, en wees onberispelijk...*”

In Genesis 21:33 is er geschreven „**El Olam**” – Eeuwige God: „*Abraham... en riep daar de naam van de HERE, de eeuwige God (El Olam) aan.*”

In Jesaja 9:5-6 vinden we de belofte van de geboorte van de Zoon: „*...en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God (El Gibbor), Eeuwige Vader, Vredesvorst.*”

Alle Hebreeuwse woorden die beginnen met **El-** of eindigen met **-el** getuigen van God. Hetzelfde geldt dus ook voor alle woorden die beginnen met **Jah-** en eindigen met **-jah** gaan over JAHWEH, de HERE. Dit is zeer belangrijk en weigert iedere ander vorm van uitleg. Bijvoorbeeld, „**Imma-**

nu-el" betekent: „God met ons”; „**Isra-el**” = „Worsteling met God”; „**Beth-el**” = „Huis van God”; „**Dani-el**” = „God is Rechter”; „**El-ia**” = „JHWH is God”; „**Jesa-Ja**” = „JHWH is heil”; „**Hallelu-jah**” = „Prijs JHWH”; enz.

De Heilige Naam **des Verbonds „JHWH”** zoals het geschreven is in de oorspronkelijke Hebreeuwse tekst is van bijzonder belang. Zoals we al hadden gezegd, „Elohim” was vertaald naar „Theos” en „JHWH” naar „Kyrios”. Dat gaat niet geheel overeen met de oorspronkelijke betekenis. Kyrios is een heerser – dit kan koning of een andere soort heerser zijn – maar deze naam beschrijft **niet langer de openbaring van de Naam van God** zoals we zien in Exodus 6, vers 2 en 3: „**Voorts sprak God (Elohim) tot Mozes en zei tot hem: Ik ben de HERE (JHWH). Ik ben aan Abraham Izaäk en aan Jakob verschenen als God de Almachtige (El Schaddai), maar met mijn naam Elohim-JHWH ben Ik hun niet bekend geweest.**”

De naam „JHWH” wat een tetragram wordt genoemd is **de geopenbaarde, Heilige Naam des Verbonds van de „HERE God”** in het Oude Testament. Het Verbond met Israël was op het punt om geconcludeerd te worden en daarom openbaarde de **HERE God Zijn Naam des Verbonds** aan zijn Profeet Mozes en aan Zijn volk des Verbonds.

In de wet (Exodus 20) zegt de Almachtige: „**Gij zult de naam van de HERE (JHWH), uw God niet ijdel gebruiken, want de HERE (JHWH) zal niet onschuldig houden wie zijn naam ijdel gebruikt.**” Deze naam was zo heilig voor God dat hij er zeker van wilde zijn dat Zijn volk Israël zijn heiligheid herkende. Bijvoorbeeld, de Naam van de **HERE God** was verboden genoemd te worden wanneer een gestorvene uit een huis werd gedragen (Amos 6:10): „**...Stil! Want het is niet om er de naam des HERE (JHWH) te noemen.**” - Want God is geen God van de doden maar van de levenden (Matthéus 22:32). Maar ook dit geschrift van de Profeet Amos werd verkeerd begrepen en uitgelegd evenals de Naam des Verbonds „**JHWH**” wordt tot de dag van vandaag niet gebruikt door de Orthodoxe Joden die het hebben vervangen met „Adonai”. Het Hebreeuwse woord „Adon” betekent „koning”, „heerser” en ook „heer.” Sara noemde Abraham „Adon” (Genesis 18:12; 1 Petrus 3:6). **Maar Elohim-JHWH-de HERE God is niet alleen Koning, Hij is „de Eeuwige”, „de IK BEN”, „Hij die uit Zichzelf bestaat”** (Exodus 3:14; Exodus 34:5-6; en andere). **JHWH is vooral de geopenbaarde Naam van God des Verbond en Verlossing in het Oude Testament.**

Het gehele Heilsplan is samengevat in de volgende zeven benamingen: „**JHWH-JIREH**” betekent „de **HERE** zal voorzien voor een offer” (Genesis 22:1-14); „**JHWH-RAPHA**” = „de **HERE** die geneest” (Exodus 15:26);

„**JHWHNissi**” = „de HERE, onze Banier” (Exodus 17:15); „**JHWH-SHALOM**” = „de HERE is Vrede” (Richteren 6:24); „**JHWH-TSIDKENU**” = „de HERE is onze gerechtigheid” (Jeremia 23:6); „**JHWH-SHAMMAH**” = „de HERE is aanwezig” (Ezechiël 48:35); „**JHWH-SABAOTH**” = „de HERE van de hemelse machten” (1 Samuël 1:3).

Elohim/God, de onzichtbare, die bij Zijn nature Geest is (Johannes 4:24), Hij die niemand heeft gezien (Johannes 1:18; 1 Johannes 4:12), was verborgen in de eeuwigheid in zijn volheid als Geest, Licht en Leven (1 Timótheüs 1:17). In het begin van de tijd, openbaarde Hij Zichzelf als JHWH (HERE) in zichtbare vorm. Hij sprak alle natuurlijke en bovennatuurlijke scheppingen tot het bestaan door zijn Almachtige Woord en wandelde in het paradijs.

De eerste „geloofsbelijdenis” wat is verkondigt door de Heilige Schriften als de „**Sch'mah Israël,**” kwam uit de mond van de HERE God Zelf. De HERE sprak met een stem van bevel: „**Hoor, Israël: de HERE is onze God; de HERE is één!...**” (Deuteronomium 6:4-9). In Marcus 12:29 hebben we de bevestiging die komt uit de mond van onze HERE en Verlosser: „**Hoor, Israël, de HERE, onze God, de HERE is één!...**”

De oorspronkelijke credo :

JHWH Elohim JHWH Echat – JHWH/de HERE, onze God; JHWH/de HERE is ÉÉN!

Het getuigt van het ware geloof in de Ene, ware God. Zelfs als de Eeuwige Zich openbaart in verschillende manieren, namelijk als Schepper, Verlosser, Koning, Rechter enz., **Hij blijft nog steeds de Eeuwige** buiten Hem is er geen ander. „**Ik ben de HERE en er is geen ander; buiten Mij is er geen God...**” (Jesaja 45:5-6). „**Ik ben de HERE, uw God... Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben.**” (Exodus 20:2-3).

Het inzicht van Gods Heilsplan in het Nieuwe Testament

Voor het inzicht van Zijn eeuwige Heilsplan met de mensheid, heeft God Zichzelf geopenbaard vanaf het begin van het Nieuwe Testament als Vader in de Zoon en door de Heilige Geest in Jezus Christus (Hebreeuws: „Yahshua HaMashiach”), de Gezalfde van God. Het Nieuwe Testament Naam des Verbonds „Yahshua” komt af van de naam in het Oude Testament „Jahweh” het Hebreeuwse woord „yasha” betekent „redden”(Exodus 14:30). We hoeven alleen Joël 2:32 ermee te vergelijken: „**...dat ieder**

die de naam des HERE (Yahshua) aanroept, behouden zal worden.
„Al wie de naam des HERE aanroept, zal behouden worden.” (Romeinen 10:13). JHWH van het Oude Testament is Yahshua in het Nieuwe Testament. In het Hebreeuwse tekst staat: *„...en gij zult Hem de naam YAHSHUA geven. Want Hij is het, die zijn volk zal redden (yasha) van hun zonden.”*(Matthéüs 1:21). YAHSHUA **betekent „JHWH-Redder.”** Helaas, deze Nieuwe Testament Naam des Verbonds, waarin God Zichzelf heeft geopenbaard tot ons als Vader in de Zoon, was ook niet altijd herkend in deze betekenis bij het inzien van het Heilsplan.

Voordat de Verlosser zijn missie kon vervullen en ons de Verlossing geven, moest Hij geboren worden in deze wereld als Zoon in een lichaam van vlees: ***„Maar toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God zijn Zoon uitgezonden, geboren uit een vrouw, geboren onder de wet...”*** (Galáten 4:4).

„De geboorte van Jezus Christus geschiedde aldus..., zwanger te zijn uit de Heilige Geest.” (Matthéüs 1:18).

„...want wat in haar verwekt is, is uit de heilige Geest.”(Matthéüs 1:20).

„Dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen de Heere door de profeet gesproken heeft, toen hij zei: Zie de maagd zal zwanger worden en een zoon baren, en men zal Hem de naam Immanuel geven, hetgeen betekent: God met ons.” (Matthéüs 1:22-25; Jesaja 7:14).

„De Heilige Geest zal over u komen en de kracht des Allerhoogste zal u overschaduwen: daarom zal ook het heilige, dat verwekt wordt, Zoon Gods genoemd worden.” (Lucas 1:26-38).

Dit was het getuigenis van Elizabeth, die gevuld was met de Heilige Geest: *„En waaraan heb ik te danken, dat de moeder van mijns Heere tot mij komt?”* (Lucas 1:43) – niet „de moeder van God”.

We zijn duidelijk en precies geïnformeerd over de geboorte van de Zoon van God. Dit is hoe de engel het heeft verkondigt aan de herders: ***„U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Heere in de stad van David.”*** (Lucas 2:11).

In het Woord van God vinden we onze HERE en Verlosser beschreven worden door de vier betekenisvolle „titels als Zoon”: als Zoon van Abraham, Zoon van David, Zoon van God en Zoon des mensen.

Als **Zoon van Abraham** (Matthéüs 1:1), Hij is „erfgenaam der wereld” (Romeinen 4:13). En de vrijgekochte zijn bestemd om erfgenamen Gods te zijn en mede-erfgenamen van Jezus Christus (Romeinen 8:17).

Als **Zoon van David** (Matthéüs 1:1b), Is hij „de Koning” (Lucas 1:32; Johannes 18:37) – En de vrijgekochte zijn bestemd om Zijn koningschap te delen met Hem (Openbaring 5:10).

Als **Zoon des mensen**, is hij „de Profeet”, Waarvan Mozes al van tevoren had gesproken (Deuteronomium 18:15-19), zoals Petrus het benadrukt in Handelingen 3:22-24: *„...dat alle ziel, die naar deze profeet niet hoort, uit het volk zal worden uitgeroeid.”*

Als **Zoon van God**, is hij „de Verlosser” door wie de vrijgekochte het recht van zonen en dochters van God hebben ontvangen: *„...opdat wij het recht van zonen zouden verkrijgen.”* (Galaten 4:4-9).

De apostel schrijft daarover het volgende: *„Paulus, een dienstknecht van Christus Jezus, een geroepen apostel, afgezonderd tot de verkondiging van het evangelie van God, dat Hij tevoren door zijn profeten beloofd had in de Heilige Schriften – aangaande zijn Zoon, gesproken uit het geslacht van David naar het vlees, naar de geest der heiligheid door zijn opstanding uit de doden verklaard Gods Zoon te zijn in kracht. Jezus Christus onze Heere – door wie wij genade en het apostelschap ontvangen hebben om gehoorzaamheid des geloof te bewerken voor zijn naam onder al de heidenen...”* (Romeinen 1:1-5).

Naar het vlees kwam de Zoon van God, Jezus Christus, uit de lijn van David (Matthéüs 1:1-17; Lucas 3-23-38) en Hij heeft ons verzoend *„In het lichaam zijn vlezes, door de dood, om u heilig en onbesmet en onberispelijk voor Zich te stellen...”* (Colossenzen 1:22). *„En in Hem hebben wij door zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom zijner genade...”* (Efeziërs 1:7). Door zijn verzoenende dood heeft Hij ons de verzoening gegeven met God: *„...dat God in Christus was de wereld met Zichzelf verzoenende was, door hun hun overtredingen niet toe te rekenen, en dat Hij ons het woord der verzoening heeft toevertrouwd”* (2 Corinthiërs 5:14-21). Hij stierf zodat *„... door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou onttromen...”* (Hebreeënen 2:14). Door zijn opstanding is ons de overwinning over de dood gegeven en is ons de onsterfelijkheid geschonken.

„Want, dewijl de dood er is door een mens, is ook de opstanding der doden door een mens... Want Hij moet als koning heersen, tot dat Hij al zijn vijanden onder zijn voeten gelegd heeft... Wanneer hem alles onderworpen is, zal ook de Zoon zelf Zich Hem onderwer-

pen, die Hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen. (1 Corinthiërs 15:21, 25, 28).

Al de vrijgekochte zullen het ervaren bij de wederkomst van onze HERE: **„...Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen. En zodra dit vergankelijke onvergankelijkheid aangedaan heeft, en dit sterfelijke onsterfelijkheid aangedaan heeft...”** en de vrijgekochte zullen uitroepen: **„Dood, waar is uw overwinning? Dood, waar is uw prikkel?... Maar God zij dank, die ons de overwinning geeft door onze HERE Jezus Christus.”** (1 Corinthiërs 15:51-57). Amen.

De Enige God heeft Zichzelf nooit in „drie eeuwige personen” verdeeld. De Heilige Schriften spreken nooit van een „drie-enige” God of een „drie-eenheid” of een „tweedeling”- Het verwoordt alleen dat de Vader Zichzelf heeft geopenbaard in de Zoon voor ons heil. Het Nieuwe Testament getuigt alleen over de **een, unieke God**: **„...de eer, die van de enige God komt...”** (Johannes 5:44); **„dat zij U kennen, de enige waarachtige God...”** (Johannes 17:3); **Indien er namelijk één God...** (Romeinen 3:30); **„...God echter is één.”** (Galaten 3:20); **„De Koning der eeuwen, de onvergankelijke, de onzienlijke, de enige God...”** (1 Timótheüs 1:17); **„Want er is één God...”** (1 Timótheüs 2:5). **„Ik ben de alpha en de omega, zegt de HERE God, die is en die was en die komt, de Almachtige.”** (Openbaring 1:8).

De waarachtige geloofsbelijdenis van de apostelen is alleen geschreven in de Bijbel en is gefundeerd voor de Kerk van HERE en is eens en voor altijd vastgelegd:

„één HERE, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen.” (Efeziërs 4:5-6).

„En buiten twijfel, groot is het geheimenis der godsvrucht: Die Zich geopenbaard heeft in het vlees, is gerechtvaardigd door de Geest, is verschenen aan de engelen, is verkondigd onder de heidenen, geloofd in de wereld, opgenomen in heerlijkheid.” (1 Tim. 3:16).

Wanneer Hij man is geworden volgens zijn Verlossingsplan, wordt de HERE getoond als Verlosser in Zijn taken bij God. Hij is **Middelaar**: **„Want er is één God en ook één middelaar tussen God en mensen, de mens Jezus Christus...”** (1 Timótheüs 2:5).

Zowel **Advocaat**: **„Kinderen, ik zeg dit op om u van de zonde af te houden, hebben we een rechtvaardige advocaat die ons verdedigt bij de Vader: Jezus Christus.”** (1 Johannes 2:1 – versie Het Boek).

En **Hogepriester**: „*Maar Christus, opgetreden als hogepriester der goederen, die gekomen zijn, is door de grotere en meer volmaakte tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van deze schepping, en dat is niet met bloed van bokken en kalveren, maar met zijn eigen bloed, eens voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwig verlossing verwierf.*” (Hebreeën 9:11-12).

Het is het waard om daarover na te denken

Tussen de 4000 jaren vanaf Adam tot Christus heeft niemand ooit gesproken tot een Vader in de hemel – niet Abraham, noch Mozes, noch een andere Profeet en nog minder een Zoon van God. In de hemel was er ook geen gesprek tussen Vader en Zoon. Later, zijn er misverstanden ontstaan van de drie-eenheid 's oogpunt die werd uitgelegd en ingebracht in de Heilige Schriften. Bijvoorbeeld, volgens de verklaring: **Laat Ons mensen maken...**”(Genesis 1:26) en ook in Genesis 11:7 waar de **HERE** zei: „**Welaan, laat Ons nederdalen en daar hun taal verwarren, zodat zij elkanders taal niet verstaan.**”

De **HERE** God sprak noch tot Zichzelf, noch tegen een ander goddelijk persoon, maar integendeel hij sprak tot de engelen die Hem omringde. We zien dat dit continu weer wordt bevestigd, ook in 2 Kronieken 18:18-22, waar de **HERE** een gesprek had met de heerscharen des hemels die stonden aan zijn linker en-rechterkant. In Jesaja 6:1-13 zei de **HERE** tegen de Serafs die Hem omringden: „**Wie zal Ik zenden en wie zal voor Ons gaan?**” (vs. 8). Hij vroeg aan Job: „**Waar waart gij, toen Ik de aarde grondvestte?... terwijl de morgensterren tezamen juichen, en al de zonen Gods jubelden?**” (Job 38:4+7).

De **HERE** werd net als ons toen Hij een menselijk vorm nam als Zoon van God: „...**maar Zichzelf heeft Hij vernietigd, en de gestalte van een dienstknecht heeft Hij aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden.**” (Filippenzen 2:7). Hij gaf Zijn bloed voor de vergiffenis van onze zonden: „**Want dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden.**” (Matthéüs 26:28), en maakte het Nieuwe Verbond met ons en gaf ons het recht van zonen: „**En dat gij zonen zijt, - God heeft de Geest zijns Zoons uitgezonden in onze harten...**” (Galaten 4:4-7).

Het is goed om te weten dat de **HERE/JAHWEH** van het Oude Testament **DEZELFDE** is als **HERE/YAHSHUA** van het Nieuwe Testament. Vanaf het hof van Eden heeft de onzichtbare eeuwige God zich in geheel het Oude Testament geopenbaard in een zichtbare vorm als de **HERE**. Hij bezocht samen met twee engelen Abraham: „**En de HERE verscheen aan hem bij het**

eikenbos van Mamre...En hij sloeg zijn ogen op en zag, en zie, drie mannen stonden bij hem..” (Genesis 18:1-2). De HERE sprak verder tot Abraham (vs.17), terwijl de twee engelen doorgingen naar Sodom (Hoofdstuk.19). Jakob zag Hem op de ladder die opging naar de hemel: **„En zie, de HERE stond bovenaan en zei: Ik ben de HERE, de God van uw vader Abraham en de God van Izaäk; het land, waarop gij ligt, zal Ik aan u en aan u nageslacht geven.”** (Genesis 28:12-15). Hij verscheen aan Mozes in de brandende braamstruik (Exodus 3) en vervolgens openbaarde Hij Zichzelf aan geheel het volk van Israël in de wolkkolom en de vuurzuil (Exodus 40:34-38). Tegen Mozes sprak de HERE zelfs van aangezicht tot aangezicht (Deuteronomium 34:10). De Profeet Micha zag de HERE op de troon (1 Koningen 22:19) en dat geldt ook voor de Profeet Jesaja (Jesaja 6). De Apostel Johannes zag hem evenals op de troon: **„...en zie, er stond een troon in de hemel en iemand was op die troon gezeten...”** (Openbaring 4:2). Dit was niet een tweede persoon maar God die Geest is en zich als HERE in zichtbare vorm openbaarde.

In het Nieuwe Testament heeft God Zichzelf geopenbaard als Vader in de hemel en in zijn enige verwekte Zoon op aarde. Als Zoon zei Hij: **„Ik ben van de Vader uitgegaan...”** De discipelen antwoordde, **„...hierom geloven wij, dat Gij van God zijt uitgegaan.”**(Johannes 16:28-30). Nadat Hij de Verlossing had volbracht is Hij als Zoon des mensen gaan zitten aan de rechterhand Gods (Matthéüs 26:63-64): **„...Ik vaar naar mijn Vader en uw Vader...”** (Johannes 20:17). Dit was al voorspeld in Psalmen 110:1: **„...Zet U aan mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden gemaakt heb tot een voetbank voor uw voeten.”** (Matthéüs 26:64; Lucas 22:69; zie ook Hebreëen 1:13; Hebreëen 2:7-8; en nog andere). Als HERE – niet als Zoon – kon Hij zeggen:

„Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Eer Abraham was, ben Ik.” (Johannes 8:58).

De **Ik ben** spreekt in het Oude Testament en het Nieuwe Testament:

Ik, de HERE, uw Heilige, de Schepper van Israël, uw Koning.” (Jesaja 43:15).

Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitdelg om Mijnentwil en Ik gedenk uw zonden niet.” (Jesaja 43:25).

„Hoor naar Mij, Jakob, Israël mijn geroepen, Ik ben dezelfde, Ik ben de eerste, ook ben Ik de laatste.” (Jesaja 48:12).

„Pilatus dan zei tot Hem: Zijt Gij dus toch een koning? Jezus antwoordde: Gij zegt, dat IK koning BEN. Hiertoe ben Ik geboren en

hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik voor de waarheid zou getuigen; een ieder, die uit de waarheid is, hoort naar mijn stem.” (Johannes 18:37).

De beschrijving „**Ik ben**” wordt continu teruggevonden in het Evangelie van Johannes: „***Ik ben het brood des levens; Ik ben het licht der wereld; Ik ben de Goede Herder; Ik ben de opstanding; Ik ben de weg en de waarheid en het leven.***”

„***Ik ben de alpha en de omega, zegt de HERE God, die is en die was en die komt. De Almachtige.***” (Openbaring 1:8).

„***Ik ben de alpha en de omega, de eerste en de laatste, het begin en het einde.***” (Openbaring 22:13).

Een beslissende Vergelijking

De getuigenis van het Oude en Nieuwe Testament over onze Redder Jezus Christus komt zeer harmonieus overeen. Daarentegen vinden wij in catechismus en vele andere theologieboeken, de geloofsbelijdenis die door mensen zijn gemaakt. De Apostel Johannes heeft duidelijk verklaard, „***Hieraan onderkent gij de Geest Gods: iedere geest, die Jezus niet belijdt, is niet uit God. En dit is de geest van de antichrist, waarvan gij gehoord hebt dat hij komen zal, en hij is nu reeds in de wereld.***” (1 Johannes 4:2-3). Wat de bekentennis van Christus, de Zoon betreft, stelt hij een vraag: „***Wie is de leugenaar dan wie loochent dat Jezus de Christus (=de Gezalfde) is? Dit is de antichrist die de Vader en de Zoon loochent.***” (1 Johannes 2:22). Het woord „anti” betekent „tegen, in tegenstelling tot in plaats van.” Het benadrukt de geest van de antichrist die onder invloed is van deze verkeerde geest. ***Alles wat geleerd wordt, wat tegen de leer van Christus is dat de Heilige Geest heeft verkondigt in de Bijbel, is de antichrist, het is tegen Hem gericht, en dat scheidt ons van God – van het geboomte des levens*** (Openbaring 22:19).

Als we waakzaam zijn op de apostolische waarschuwing, die zegt dat iedere geest die Jezus Christus niet erkent op de Bijbelse manier als de Zoon van God gekomen in vlees, is niet van God. Dus dan wordt de vraag gesteld: **Wat dan met alle diegene die erkennen dat de Zoons maagdelijke geboorte was verkondigt in Jesaja 7:14, en dat Hij was geboren in Bethlehem zoals Micha had verteld in Micha 5:1, als de tweede persoon van de Goddelijkheid, wat nergens wordt teruggevonden in de Bijbel? De Apostel Johannes moest verklaren, „...**

iedere geest die niet belijdt dat Jezus Christus in vlees is gekomen, is niet van God: en dit is die geest van de antichrist..." (1Johannes 4).

De formuleringen van de kerkgeloofsbelijdenissen, die zijn gemaakt in Nicea in het jaar 325 en werden verspreid in Constantinopel in 381, komen niet overeen met de getuigenis die ons is nagelaten in de Heilige Schriften. Zij praten bijvoorbeeld over „...**de Enige Zoon van God, geboren uit de Vader vóór alle eeuwen, Hij is God uit God, licht uit het licht, waarachtige God uit de waarachtige God, voortgebracht en niet geschapen, van hetzelfde natuur als de Vader.** De Zoon was schijnbaar geboren uit God, van de Vader in de hemel voordat de tijd begon, dus in de eeuwigheid? Dat is helemaal fout.

Daarmee kan toch niet Christus, de Zoon, de Gezalfde, mee bedoelt worden. De Heilige Schrift zegt namelijk in Psalm 2:7: „...**Mijn Zoon zijt gij, Ik heb u heden verwekt.**” Maar de eeuwigheid heeft geen heden of morgen; het was er altijd en het zal ook altijd blijven bestaan. De Engel Gabriël kwam uit de hemel en verkondigde **de geboorte van de Zoon op aarde.** Hij zei tegen de maagd Maria: „**En zie, gij zult zwanger worden en een zoon baren gij zult Hem de naam Jezus (Yahshua) geven.**” (Lucas 1:31).

De geloofsbelijdenis „**de Vader is God, de Zoon is God en de Heilige Geest is God; Vader is eeuwig, de Zoon is eeuwig en de Heilige Geest is eeuwig**” vinden wij geen enkele keer terug in de Bijbel en ook niet „**God de Heilige Geest**”. Het spreekt alleen van de *Zoon van God* en van de *Heilige Geest*. De Heilige Geest is niet een derde persoon maar de Geest van God, die in het begin zweefde over de wateren (Genesis 1:1) en die 378 keer wordt genoemd in de Bijbel als „Ruach JHWH” en die werd overgevloed over de Kerk van het Nieuwe Testament op de Pinksterdag (Handelingen 2). Alleen in het jaar 381 werd de Heilige Geest genoemd als de derde persoon in de goddelijkheid in de Concilie van Constantinopel. De zogenaamde „apostolische geloofsbelijdenis” is noch apostolisch, nog bijbels. **Alleen wat komt van de apostelen is apostolisch, en alleen wat er is geschreven in de Bijbel is bijbels: „Voor ons nochtans is er maar één God, de Vader, uit wie alle dingen zijn en tot wie wij zijn, en één HERE, Jezus Christus, door wie alle dingen zijn, en wij door Hem.”** (1 Corinthiërs 8:6). De Enige God openbaarde Zichzelf als HERE – De Vader in de Zoon.

Het heeft geen nut voor een kerk om in hun geloofsbelijdenis Efeziërs 4:5 te betuigen: „**één HERE, één geloof, één doop,**” als er een totaal andere HERE, een totaal ander geloof en een totaal andere doop wordt getuigt, geleerd en beoefend in plaats van degene in de Heilige Schriften.

De theologische discussie in de derde Christelijke eeuw is alleen ontstaan omdat het menselijke verstand de goddelijkheid probeert te begrijpen en de openbaring van de Vader in de Zoon probeert uit te leggen, ondanks dat het al is geschreven: „...**Niemand ken de Zoon dan de Vader, en niemand kent de Vader dan de Zoon en wie de Zoon het wil openbaren.**” (Matthéüs 11:25-27; Lucas 10:21-22). apostelen en profeten had nooit discussies over het onderwerp de goddelijkheid, want wat de HERE had gezegd tegen Petrus ook aantrekking had tot hen: „...**want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is.**” (Matthéüs 16:16-19)

De ware geloofsbelijdenis van de enige en waarachtige Kerk, wat zelfs de pijler en fundament der waarheid is (1 Timótheus 3:15), kan alleen gevonden worden in de Bijbel. Alleen daarin wordt ons verteld wie Jezus Christus, de Zoon van God waarlijk is. **Het eeuwigdurende bijbels-apostolische geloofsbelijdenis was gedefinieerd door God Zelf.** Het gaat tenslotte over de Verlossing en eeuwig leven: „**En dit is het getuigenis, God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet.**” (1 Johannes 5:11-12).

Het is een ervaring des heils dat iedereen persoonlijk kan ervaren door Zijn genade. „**Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun die in zijn naam geloven.**” (Johannes 1:12).

Doch wij weten, dat de Zoon van God gekomen is, en ons inzicht gegeven heeft om de Waarachtige te kennen, en we zijn in de Waarachtige, in zijn Zoon Jezus Christus. Dit is de Waarachtige God en het eeuwige leven.” (1 Johannes 5:20). Amen, ja, Amen!

Voor de ware Kerk van Jezus Christus, dat trouwens geen organisatie is, maar een levend organisme, zijn alleen de Bijbelse leringen geldig, omdat die zijn geschreven in de Heilige Schriften. In de Kerk, kan alleen wat er **was opgesteld in de eeuwigdurende Testament** worden geleerd, want niets mag daaraan veranderd worden en niets mag daaraan toegevoegd worden (Galaten 3:15; Openbaring 22:18-21). „**Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!**” (Galaten 1:8).

Hij die net als de apostelen Petrus, Johannes, Jakobus en Paulus een directe goddelijke roeping heeft gehad, kan en zal alleen maar opstaan voor God en Gods Woord. Evenals allen die in de dienst van een kerk zijn verdedigen wat er is geloofd, geleerd en beoefend zoals: het geloofsbelij-

denis, dogma's die zijn bedacht in concilies en synodes, sinds het vierde Christelijke eeuw. Zelfs na de Reformatie, alle nieuwe gevormde christelijke denominaties bepalen hun gerespecteerde leringen, die niet altijd overeen kwamen met de Bijbel. Recent zijn er meer dan twee miljard aanhangers van het Christendom wereldwijd verdeeld in katholieke, orthodoxe, protestantse en anglicaanse en nog een heel groot aantal van verschillende kleinere kerken.

De Tragische Ontwikkelingen in het gefundeerde Christendom

Natuurlijk mag iedereen voor zichzelf bepalen waar hij of zij in gelooft. We willen hier alleen de tragische ontwikkelingen van de geschiedenis van de kerk laten zien.

In het vroegere Christendom was de verkondiging volgens de Schriften. De apostelen werden onderricht door de HERE zelf en werden geleid door de Heilige Geest. De eerste christenen hadden één hart en één ziel. De vroegere Kerk was geen religieuze organisatie, maar een levend organisme. God stelde zelf in Zijn Kerk apostelen, profeten, evangelisten, leraren en herders op (1 Corinthiërs 12; 1 Corinthiërs 14; Efeziërs 4; en anderen). De lokale kerkgemeentes met opzieners en diakenen waren zelfstandig en hadden geen politieke belangen. De snelgroeiende Christelijke kerkgemeentes werd door enkele verantwoordelijke van het oude Romeinse Rijk gezien als een bedreiging voor de traditionele religies en de sociale orde. Onder leiding van Nero (64 na Christus) begonnen de vervolgingen en die begonnen zich te verspreiden in de loop van de eerste eeuw.

Na de laatste vreselijke vervolging op Christenen onder Keizer Diocletianus (284-305 na Christus) werd het Christendom door de staat officieel erkend dankzij Keizer Constantijn in het jaar 313. Sindsdien begon het Christendom, dat toen al afvallig begon te worden, gebruikt te worden voor de machtsbelangen van het Rijk. Een jaar eerder al benoemde Constantijn zichzelf tot „Pontifex Maximus” de heerser over de staat en kerk. Zo is dus de Staatskerk ontstaan in het Romeinse Rijk.

In het jaar 380 werd de drie-eenheid 's geloof uitgeroepen als de officiële staatsreligie door Keizer Theodosius I en niet alleen de verschillende geloofsrichtingen in het Christendom maar alle burgers van het Romeinse Rijk waren verplicht daarbij te horen. De uitspraak was: „Buiten de kerk geen heil!” en: „Alleen diegene die de kerk als moeder heeft, zal God als Vader hebben.” Wat had deze politieke en religieuze motiverende ontwikkeling nog te maken met de Kerk van Jezus Christus? Niets, absoluut niets!

De titel „Pontifex Maximus” , wat oorspronkelijk de hoogste priester droeg in de oude Romeinse afgodsdienst, werd gegeven aan de Romeinse Keizers en vervolgens aan de pausen: Paus Leo de Grote (440-461 na Christus) was de eerste Bisschop van Rome die zichzelf deze titel gaf. De overwicht van de paus en de dominantie van de katholieke kerk in het algemeen zijn gebaseerd op de bewering dat Jezus de kerk heeft gefundeerd op de apostel Petrus, die hij de sleutel heeft gegeven van het koninkrijk der hemelen en dat Petrus schijnbaar de eerste bisschop was van Rome en daarmee ook de eerste paus.

Daarmee benadrukt men ook de woorden van Jezus: „...en op deze *petra* (rots) zal ik mijn gemeente bouwen...” Maar er is waarschijnlijk geen theoloog die zou weten dat er twee verschillende woorden zijn gebruikt in Matthéüs 16:18. Onze HERE zei: „...dat *gij Petrus zijt...*” (petros= een steen, een stuk van een rots).Hij zei niet: „...op jou zal Ik mijn gemeente bouwen...” maar: „...op deze *petra* (petra= een enorme Rots) **zal Ik mijn gemeente bouwen...**”. Hoe is het mogelijk te beweren dat Petrus de rots is waarop de Kerk is gebouwd?

De Kerk is natuurlijk gebouwd op Christus, de rots des heils, de hoeksteen, zoals de Apostel Petrus zelf heeft getuigd in 1 Petrus 2:4-8: „**Daarom staat er in een Schriftwoord: Zie ik leg in Sion een uitverkoren en kostbare hoeksteen, en wie op hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen.**” Naar aanhaling van de Bijbelse Kerk schreef Paulus in Efeziërs 2:20: „...gebouwd op het fundament van apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is.”

In opdracht van God schrijft hij ook: „Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een kundig bouwmeester het fundament gelegd, waarop een ander voortbouwt. Maar ieder zie wel toe, hoe hij daarop bouwt. **Want een ander fundament, dan dat er ligt namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen.**” (1 Corinthiërs 3:10-11).

In de enige waarachtige Kerk van God, die bestaat uit de verlostten, is Jezus Christus het Hoofd (Efeziërs 4:15). Onze HERE en Verlosser zei zelf: „**zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen.**” (Matthéüs 16:18) – niet vele gemeenten maar „**mijn gemeente**”. Daarmee bedoelt Hij de kleine kudde van de ware gelovigen (Lucas 12:32) waarvoor de Goede Herder Zijn leven heeft gegeven; en Zijn schapen horen alleen Zijn stem (Johannes 10).

De Apostel Simon Petrus is zelf nooit in Rome geweest – dat is een opzettelijk verzonnen legende. Er was daar alleen een tovenaars genaamd Simon Magus die veel indruk had gemaakt op de senaat. Volgens Handelin-

gen 18 had Keizer Claudius, die heerste van 41-54 na Christus, alle Joden uit Rome verjaagd, onder andere het getrouwde koppel Aquila en Priscilla. De Apostel Petrus schreef zijn brieven niet vanuit Rome, maar vanuit de stad Babylon aan de rivier de Eufraat (1 Petrus 5:13), waarvan de ruïnes 92 km ten zuiden Bagdad, in Irak, nog steeds liggen. De missionarisreizen van Petrus en Paulus zijn beschreven in het boek van Handelingen. Paulus, die vaak in Rome verbleef – een keer zelfs voor 2 jaar (Handelingen 28:30), heeft Petrus en de lokale gelovigen daar nooit gegroet in zijn brief, hoewel hij wel 27 personen bij de naam opnoemde (Romeinen 16).

Ook deze uitspraak van Jezus: „**Wie gij hun zonden kwijtscheldt, die zijn ze kwijtgescholden...**” werd later volledig verkeerd uitgelegd. In de tijd van de apostelen, werd dit niet beoefend als een handel door de wil van een priester, maar het ging om een aanbod die werd gedaan door middel van de prediking van Jezus Christus, de gekruisigde, die als het Lam van God de zonden der wereld heeft weggenomen. Het apostolische bevel van de opgestane HERE was: „**...en dat in zijn naam moest gepredikt worden bekering tot vergeving der zonden aan alle volken...**” (Lucas 24:47; Handelingen 13:38).

De eerste prediking op de Pinksterdag, na het uitgieten van de Heilige Geest en de stichting van de Kerk van het Nieuwe Testament in Handelingen 2 raakte velen luisteraars zeer diep, „*werden zij diep in hun hart getroffen,*” en dat leidde hen om de vraag te stellen: „**Wat moeten wij doen, mannen broeders? En Petrus antwoordde hun: Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heilige Geest ontvangen. ... Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd.**” (vs. 37-41).

Petrus schreef met betrekking tot de vervulde Verlossing: „**wetende, dat gij niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, zijt vrijgekocht van uw ijdele wandel, die u van de vaders overgeleverd is, maar met het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijke en vlekkeloos lam.**” (1 Petrus 1:18-19). De apostelen en alle ware knechten Gods hebben het evangelie gepreekt, namelijk de vergiffenis van zonden en de verzoening met God, en zij konden uitroepen aan allen die hadden geloofd: „*Uw zonden zijn vergeven in Zijn Naam!*”. Zij die niet hadden geloofd behielden hun zonden (Marcus 16:16; Johannes 20:23). Helaas is het Woord van God vaak verkeerd uitgelegd en iedere lering en uitoefening is veranderd. Alle uitleg ontstaat door het verkeerd begrijpen van de Schriften. Volgens het goddelijke orde in het Heilsplan, moet ieder onderwerp, ook iedere Bijbelse lering, gebaseerd zijn op twee, drie of meerdere getuigen d.w.z. Bijbelse Schriften.

Een fataal pad

De kerkvaders uit het heidendom waren merendeel onder invloed van het Hellenisme, afgoderij en bijgeloof. Schijnbaar kende en observeerde zij het Oude Testament niet, waardoor ze het Nieuwe Testament hebben uitgelegd volgens hun eigen begrip. Ze lasterde de Joden, die hun lering van de drie-eenheid niet konden verdragen, als Christus- en God moordenaars, vervolgde hen en ketterde hen in het nieuwe verzonnen drie-eenheid 's formule; „in de Naam van de Vader, van de Zoon en van de Heilige Geest”. Al in het jaar 321 werd hun verboden zich aan de sabbat te houden, wat God zelf hun had geboden zich daaraan te houden: **„...maar mijn sabbatten moet gij onderhouden, want dat is een teken tussen Mij en u, van geslacht tot geslacht, zodat gij weet, dat Ik de HERE ben, die u heilig. ... want in zes dagen heeft de HERE de hemel en de aarde gemaakt en op de zevende dag heeft Hij gerust en adem geschept.”** (Exodus 31:12-18). Sommigen synagogen werden zelfs gebruikt als varkensstallen. Dat was het begin van het antisemitisme, gezaaid door de kerk, hetgeen wat tot de dag van vandaag nog steeds gebeurt. Iedere keer nam de Jodenvervolging toe en het bereikte zijn afgrijselijke hoogtepunt in de Holocaust tijdens het „Derde Rijk” van 1933-1945.

„Ter ere van de drie-eenheid” zijn de wreedste misdaden gepleegd op een heleboel mensen van verschillende geloofsovertuigingen. Tijdens de zeven kruistochten (tussen 1096 en 1270 na Christus) sterfte miljoenen mensen in de naam van de „drie-enige God.” Paus Urban II had op 27 november 1095 alle ongelovigen verbannen uit Jeruzalem en had de heilige stad ingenomen terwijl het volk riep: „Deus lo vult!” – „God wilt het!” op vrijdag 15 juli 1099 begon de grote moordpartij van de kruisvaarders in Jeruzalem: 80.000 moslims, joden en andere werden vermoord door de kruisvaarders – en dat allemaal ter ere van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest”!

Het hoofddoel van de kruisvaarders was om een einde te brengen aan de moslim heerschappij in Jeruzalem en daar de autoriteit van de kerk te vestigen. Hun smoes is dat ze belang hebben naar de zogenaamde „Grafkerk” in het midden van de stad. Maar in werkelijkheid bevond het lege graf van Christus zich buiten de stad; dit is hoe de Evangelist Johannes het beschreef: *„En er was ter plaatse, waar Hij gekruisigd was, een hof en in die hof een nieuwe graf, waarin nog nooit iemand was bijgezet.”* (Johannes 19:17+41). In die tijd wilde ze een nieuwe Christelijke wereldorde creëren, met het „Koninkrijk Jeruzalem” onder bewind van Gottfried von Bouillon.

In de tabel hieronder zien we zelfs het grote aantal slachtoffers onder de kruisvaarders. De middelste kolom toont de oorspronkelijke aantal die meededen aan iedere Kruistocht; de laatste kolom laat zien hoeveel kruisvaarders er in het Heilige Land zijn aangekomen.

Kreuzzug	Teilnehmer	Teilnehmer (im Heiligen Land angekommen)
1. Kreuzzug (1096/99)	330 000	40 000
2. Kreuzzug (1147/49)	240 000	90 000
3. Kreuzzug (1189/92)	350 000	280 000
4. Kreuzzug (1202/04)	30 000	—
5. Kreuzzug (1228/29)	70 000	60 000
6. Kreuzzug (1248/54)	25 000	10 000
7. Kreuzzug (1270)	25 000	10 000
Insgesamt	1 070 000	490 000

(Bron: Alfred Läßle, *Illustrierte Geschichte der Kirche*)

Er zijn verschillende meningen over het aantal vermoorden slachtoffers door de zogenaamde „Heilige Inquisitie” tussen de 13^e en 18^e eeuw; feit is dat het duizenden waren. Na dat velen Joden over heel Europa gestorven of gevlucht waren, moesten allen die zich niet lieten bekeren tot het katholieke geloof Spanje verlaten voor 31 juli 1492. Daarna werd katholiek Spanje „Jodenvrij” verklaard.

De Bartholomeusnacht van 23-24 augustus 1572, was het begin van het moordpartij op duizenden Hugenoten in Frankrijk. Tijdens de contra-reformatie in de 16^e en 17^e eeuw, wat begon bij Ignatius van Loyola werden duizenden protestanten uit hun thuisland gejaagd en velen verloren hun levens. Want, er werd steeds weer gezegd, „Buiten de kerk geen heil”. Hoe kan een kerk, dat met zo veel bloed bezoedeld is toch nog Christus en de God van liefde aanroepen? Naar welke stad zou Openbaring 18:24 alluderen: „En in haar werd gevonden het bloed van profeten en heiligen en van allen, die geslacht zijn op aarde.”?

Door dieper onderzoek, zien wij niets in de Staatskerk, dat in bestaan werd geroepen in de vierde eeuw in het Romeinse Rijk, wat overeenkomt met God of Gods Woord en de vroegere Kerk. Vooral na de splitsing tussen de Grieks oosterse –en Latijns westerse kerk, waaruit later de katholieke kerk en de orthodoxe kerk ontstaan zijn, die allebei hun eigen tradities hebben, zonder zich aan de Bijbel te houden en aan wat Petrus, Johannes, Jacobus en Paulus hebben verkondigd en toegepast als gemandateerde apostelen. De apostelen hebben bijvoorbeeld de dood niet gecanoniseerd of gezaligd. De HERE heeft zelf Zijn boodschap en de negen zaligheden tijdens de preek op de berg verkondigd (Matthéüs 5) aan de levenden: „Maar uw ogen zijn zalig, omdat zij zien en uw oren omdat zij horen.” (Matthéüs 13:16).

De verbinding met de doden is uitdrukkelijk verboden in de Heilige Schriften (Leviticus 19:31). Maria had haar bijzondere taak vervuld met de geboorte van Jezus Christus en wordt voor de laatste keer genoemd in Handelingen 1:14 wanneer ze met de 120 aan het wachten was voor op de uitgieting van de Heilige Geest in Jeruzalem. Voor de Kerk van Jezus Christus is ze noch middelaar, noch advocate en geen enkele keer „Ave Maria” genoemd in eerdere dagen van het Christendom. De Heilige Schriften getuigen alleen van de lichamelijke hemelvaart van de Verlosser (Lucas 24:50-52; Handelingen 1:11) niet van een hemelvaart van Maria.

De Doop

De volgende feiten blijven waarachtig: Wanneer er geen goddelijke openbaring is, is er ook geen Bijbelse oriëntatie en dat leidt tot discussies en uitleg. Dat is het geval met alle Bijbelse onderwerpen, zelfs de waterdoop. Waarom wordt de doop sinds de vierde eeuw niet langer uitgevoerd zoals Petrus in Jeruzalem (Handelingen 2:38), Filippus in Samaria (Handelingen 8:16) en Paulus in Efeze (Handelingen 19:5) het hebben gedaan? Omdat de kerkvaders niet begrepen dat het ging om in de Naam waar Gods heil ligt (Handelingen 4:11) de gelovigen te dopen. Door de misvatting over God, is het gebod over de doop die gegeven is door onze HERE in Matthéüs 28:19 ook verandert in een drie-eenheid's handeling dat niets te maken heeft met de oorspronkelijke betekenis, maar toch nog wordt toegepast tot op de dag van vandaag.

De **Bijbelse doop** volgt na de prediking van het Woord, want het geloof komt van het luisteren naar het Woord van God (Handelingen 2; Romeinen 10:16-17; en anderen). Zo heeft de HERE het geboden in het Zendingsbevel: „*Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping. Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden*”

worden..." (Marcus 16:15-16). Een ieder die gedoopt is bevestigt als een gelovige dat hij of zij de vergiffenis van zijn of haar zonden heeft gekregen.

Het kritiek op de geschiedenis van de kerk bewijst dat de oorspronkelijke versie van het Zendingsbevel in Mattheüs 28:19 zo werd gezien: „**Gaat dan henen en leer aan alle volken, hen dopende in mijn naam (ontonomati mou), leer hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb...**” Dit is wat er is geschreven in de voetnoot van de „Novum Testamentum Graece et Germanice” van Nestle-Aland, de editie uit 1973. De versie die bekend is over de hele wereld, „in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest,” degene die wordt gebruikt in alle kerken voor alle officiële ceremonies, wordt niet gevonden in welk oorspronkelijke manuscript dan ook. Dat is de conclusie van de kritische Bijbel onderzoek. In Maarten Luthers vertaling van Mattheüs 28:19, staat in de voetnoot: „Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen **in de naam** van de Vader, en van de Zoon en van de Heilige Geest...”. Voordat we kunnen dopen in de Naam, waarin God Zichzelf als Vader in de Zoon en door de Heilige Geest heeft doen kennen, moet het ons geopenbaard worden. In de meeste gebruikte Duitse vertaling van de Bijbel staat: „**doopt hen in de naam...**”! Dat is precies wat de apostelen hebben gedaan. In de Bijbel is de drie-eenheid’s formule niet een keer, werkelijk, niet eens een keer gebruikt. De bevestiging vinden we in de Grieks-Duits „interlineaire vertaling:”

οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. 19 πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ Himmel und auf der Erde. Hingegangen also, macht zu Jüngern alle -
ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ Völker, taufend sie auf den Namen des Vaters und des Sohnes und
τοῦ ἁγίου πνεύματος, 20 διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα des heiligen Geistes, lehrend sie , zu halten alles, was

Hemel en op de aarde. Gaat dan heen, maakt discipelen alle volken **doop hen op de Naam** des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden alles

Petrus heeft geen lange uitleg gegeven over de doop in zijn eerste prediking op de dag van de stichting van de Kerk van het Nieuwe Testament: Het was duidelijk voor hem, hij die de oorspronkelijke woorden vanuit de mond van de Meester had gehoord, hoe de doop uitgevoerd moest worden. Vanhier handelde hij volgens het Zendingsbevel van de opgestane Verlosser en gebod al de gelovige zich **te laten dopen op de Naam van de HERE Jezus Christus** (Handelingen 2:37-41).

Bij de eerstvolgende gelegenheid, preekte hij alweer de vergiffenis: „**Van Hem getuigen alle profeten, dat een ieder, die in Hem geloofd, vergiving van zonden ontvangt door zijn naam.**” (Handelingen 10:43) en

meteen daarna ook de doop: „Zou iemand het water kunnen weren, dezen te dopen, die evenals wij de Heilige Geest hebben ontvangen?” (vs. 47). „**En hij beval hen te dopen in de naam van Jezus Christus.**” (Handelingen 10:48). Na Paulus zijn prediking, werden zelfs de discipelen van Johannes de Doper, die in Jezus Christus hadden geloofd zich nogmaals dopen: „**En toen zij dit hoorden, lieten zij zich dopen in de naam van de HERE Jezus. En toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de Heilige Geest over hen en zij spraken in tongen en profeteerden.**” (Handelingen 19:5-6). De apostelen en iedereen in de vroege Christendom begrepen dat het gaat om de Naam waarin Gods heil ligt, daarin zullen gelovigen gedoopt worden.

Geloof, waterdoop en doop door de Heilige Geest horen bij elkaar. In de waterdoop toont de gelovige zijn of haar beslissing voor Christus, en in de Geestdoop bevestigt God Zelf dat degene gelovig is. „**want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt.**” (1 Corinthiërs 12:13).

De internationale Kerkgeschiedenis getuigt eenvormig, dat sinds de vroege Christendom tot de derde eeuw, de doop allen werd uitgevoerd in de Naam van de HERE Jezus Christus, en dat doormiddel van een onderdompeling. Gericht op de gelovige in Rome schreef de Apostel: „**Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood (namelijk door onderdompeling [baptismo]), opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen.**” (Romeinen 6:3-4). „**...met Hem begraven zijt in de doop...**” (Colossenzen 2:12).

In Handelingen 8:38 wordt ons verteld: „**En hij liet de wagen stilhouden en beide daalden af in het water, zowel Filippus als de kamerling, en hij doopte hem.**” Ook Johannes de Doper doopte in de rivier de Jordaan (niet vlakbij de rivier de Jordaan): „**Terstond nadat Jezus gedoopt was, steeg Hij op uit het water. En zie de hemelen openden zich, en hij zag de Geest Gods nederdalen als een duif op Hem komen...**” (Matthéüs 3:16).

In het jaar 337, wanneer keizer Constantijn op sterven lag in het paleis in Ancyrona, besprenkelde bisschop Eusebius hem driemaal met water, terwijl hij de drie-eenheid formule citeerde. Was dat een doop? Door die handeling werd Constantijn blijkbaar een Christen, ondanks dat hij tot zijn dood de zonnegod Sol vereerde. Deze drie-eenheid formule werd toegevoegd door de blinde kerkvaders in de tijd dat de drie-eenheid's leer

werd geformeerd. Een drie-eenheid formule paste perfect bij de verzonnen drie-eenheid 's leer om het geloofwaardig te laten lijken. Dit is het „Romeinse doopsovertuiging.”

Als de kerkvaders in de derde en vierde eeuw en later de theologen het gebod van de doop hadden toegepast zoals Petrus op de Pinksterdag (Handelingen 2) en als Paulus (Handelingen 19:5), zou er geen discussie zijn ontstaan. Niemand echter van de kerkvaders kon getuigen van een bekering tot Christus en het ervaren van de ware heil en nog minder van een goddelijke mandaat.

In de Bijbel zien we geen enkele keer de drie-eenheid 's leer, de drie eeuwigen personen of de doop in de drie-eenheid formule. Er is geen enkele Schrift waarin een handeling is uitgevoerd in de formule „in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest” – **Geen enkele keer!** Ieder gebed, alles, gebeurde in de Naam van de HERE Jezus Christus, want dat was het gebod gegeven aan de ware gelovigen in Colossenzen 3:17: „**En al wat gij doet met woord of werk, doet het alles in de naam des HERE Jezus, God, de Vader, dankende door Hem.**”

De drie-eenheid formule wordt gebruikt door alle kerken voor religieuze handelingen of ceremonies; om ingeleid te worden in alle ordeningen, zelfs voor geestelijke sessies en in het gemeenschap van occultisme. Het is niet Bijbels, dus het kan alleen niet-bijbels zijn. Het is geen goddelijke oorsprong, dus is het valse inspiratie en teleurstelling. Iedereen zou erover moeten nadenken, ook de charismatische die de Naam „Jezus Christus” in het gebed gebruiken voor de zieken maar weigeren te dopen in de Naam van de HERE Jezus Christus.

Valse christussen en valse profeten moeten echter verschijnen zodat wat de HERE heeft gezegd, vervuld kan worden: „*Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: HERE, HERE, hebben wij niet in uw naam geprofeteerd en in uw naam bozen geesten uitgedreven en in uw naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid.*” (Matthéüs 7:22-23).

Wie kan begrijpen dat in geheel het Christendom er onzekerheid heerst over leer der goddelijkheid, de doop en het Avondmaal, terwijl ze allemaal duidelijk zijn geformuleerd in de Bijbel? Dit komt doordat mensen niet zijn gebleven in de leer van Christus en de apostelen. Helaas is de oorspronkelijke openbaring, die gegeven was aan de apostelen verloren geraakt in de eerste Christelijke eeuwen. Vreemde ideologieën, politiek-religieus, zijn binnengedrongen in het Christendom door de kerkvaders.

De bekende Zwitserse theoloog Hans Küng, heeft deze belangrijke onderwerp omvat in zijn boek „Das Christentum” (het Christendom), wat bestaat uit meer dan duizend bladzijdes. Op bladzijde 126 stelt hij de vraag: **„Is er in het Nieuwe Testament sprake van een drie-eenheid?”** Meteen daarna schrijft hij: **„Er is geen drie-eenheid ’s leer in het Nieuwe Testament.”** Hij spreekt ook over het punt de „Comma Johanneum”: *„Er zijn er drie die getuigen in de hemel: de Vader, het Woord en de Heilige Geest, en deze drie zijn één.”* **Küng legt uit: Uit onderzoek echter op de kritische geschiedenis is gebleken dat deze zin een vervalsing was die werd ingebracht tussen de derde en vierde eeuw vanuit Noord-Afrika of Spanje. Het had geen nut voor de Romeinse inquisitie toen ze deze zin probeerde te verdedigen als authentiek uit de eerste eeuw. Wat betekent dit? Dat in het Judeo-Christendom en zelfs in het Nieuwe Testament er wel een geloof bestaat in God de Vader en Jezus de Zoon en in Gods Heilige Geest, maar er is geen leer van god in drie personen (drie verschillende wezens), geen leer van een drie-enige god of drie-eenheid.”** (blz. 126-127).

Het Avondmaal

Ook in het vieren van het Avondmaal zijn heidense ideeën binnengekropen. Het is dus geen verrassing dat zelfs, tijdens en na de Reformatie, er theologische debatten waren over dit onderwerp.

Om de ware betekenis van het Avondmaal te begrijpen, moet je de volgende Schriften lezen. De eerste gelovigen noemde het Avondmaal gewoon „het breken van het brood”. Ze kwamen ook tezamen bij elkaar thuis voor om dit te doen (Handelingen 2:42-47; Handelingen 20:7). Het was tijdens het Paasfeest dat de HERE het Avondmaal had ingevoerd (Johannes 13; Matthéüs 26; Marcus 14). In Exodus 12, wanneer de HERE God de onderrichtingen gaf voor het eerste Paasfeest, noemde hij het volk van Israël voor de eerste keer „Gemeente” (Ecclesia= de uitgeroepene). Eerst moest er een lam geofferd worden en het gegoten bloed moest op de deurposten gesmeerd worden voor hun bescherming. **„En het bloed zal u dienen als een teken aan de huizen, waar gij zijt, en wanneer Ik het bloed zie, dan ga Ik u voorbij.”** (Exodus 12:13). Het vlees van de lam was klaargemaakt en werd gezamenlijk opgegeten met het ongezuurde brood. Paulus haalt dit aan in 1 Corinthiërs 5:7 wanneer hij schreef: *„Doet het oude zuurdeeg weg, opdat gij vers deeg moogt zijn; gij zijt immer ongezuurd. Want Christus onze paaslam is geslacht...”*

In Johannes 6 vinden we de speciale beeldspraak waar de HERE het symbool van brood vergeleek met Zichzelf: ***Ik ben het brood des levens***

... Ik ben het levende brood, dat uit de hemel nedergedaald is. (eerst is Hij het brood en daarna geeft Hij het) **Indien iemand van dit brood eet, zal hij in eeuwigheid leven; en het brood, dat Ik geven zal, is mijn vlees, voor het leven der wereld. ... tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf. Wie dit brood eet, zal in eeuwigheid leven."**

In Matthéüs 26 vragen de discipelen: **„Waar wilt Gij, dat wij toeberedsele maken voor U om het Pascha te eten?"** (vs. 17-19). **„En terwijl zij aten nam Jezus een brood, sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan zijn discipelen en zei: Neemt, eet, dit is mijn lichaam."** (vs. 26). Daarna komt vers 27: **„En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit en gaf hun die en zei: Drinkt allen daaruit."** Daarna pas zei Hij: **„Want dit is mijn bloed van mijn verbond. Dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden."** (zie ook Marcus 14:24-25). Het brood werd gegeten, de wijn werd gedronken. Naar aanleiding van de wijn in de beker zei onze Verlosser: **Ik zal van nu aan voorzeke niet meer van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag, dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het Koninkrijk mijns Vaders."** (Matthéüs 26:29).

De Verlosser heeft Zijn bloed vergiet en heeft ons de vergiffenis van onze zonden gegeven en de verzoening met God. **Brood en wijn kunnen niet verandert worden, Christus kan niet en hoeft niet opnieuw geofferd te worden, Hij heeft het eens voor altijd gedaan.** Volgens het goddelijk Heilsplan, **„...maar met zijn eigen bloed, eens en voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf."** (Hebreeën 9:12). Amen.

De belangrijke gedachten is al geschreven in Leviticus 17:11: **Het leven van het vlees is in het bloed...**. In het bloed van de Verlosser zat het goddelijke, eeuwige leven. En in allen die zijn verlost in het bloed van de Zoon van God en wedergeboren door het Woord en de Geest (Johannes 3:3; Jacobus 1:18; 1 Petrus 1:23), in hen zit het eeuwige leven dat in de Zoon van God was (1 Johannes 5:11-13). in 1 Corinthiërs 10:16-17, schreef Paulus op een manier waardoor het voor iedereen te begrijpen was: **„Is niet de beker der dankzegging, waarover wij de dankzegging uitspreken, een gemeenschap met het bloed van Christus? Is niet het brood, dat wij breken, een gemeenschap met het lichaam van Christus? Omdat het één brood is, zijn wij, hoe velen ook, één lichaam; wij hebben immers allen deel aan het ene brood."**

In 1 Corinthiërs 11:23-34 schreef de Apostel: **„Want zo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des HERE, totdat Hij komt. Wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de be-**

ker des HERE drinkt, zal zich bezondigen aan het lichaam en bloed des HERE.” (vs.26-27). Het Avondmaalsviering is het hoogtepunt van een godsdienst. Iedereen kijkt naar zichzelf voor God en vraagt om vergiffenis. In oprecht gebed en vroomheid, want tijdens het Avondmaal vierten wij in herdenking het offer van Zijn lichaam en van Zijn heilige bloed dat Hij voor ons heeft vergiet. Het brood, dat wordt gebakken zonder deeg, wordt gezegend door middel van gebed en wordt gebroken en uitgedeeld voor de kerkgemeente; de beker evenals wordt gezegend door gebed en doorgegeven aan iedereen. Zo werd het uitgevoerd door de eerste Christenen en zo werd het ook nagelaten tot de Kerk van het Nieuwe Testament.

Terug naar het Woord – Terug naar het begin

„...Maar het Woord des HERE blijft in der eeuwigheid. Dit is nu het woord, dat u als evangelie verkondigd is.” (1 Petrus 1:25).

Na dat eeuwen voorbij zijn gegaan, waarin de Staatskerk het zwaard heeft gebruikt en religieuze macht heeft uitgeoefend over personen en over volken, is een hernieuwde geestelijkheid door een terugkeer naar de Bijbel gekomen in de loop van de Middeleeuwen.

In alle opwekkingen voor en na de Reformatie, hebben zij die op de Bijbelse manier geloofden de Staatskerk verlaten en werden vervolgens door haar vervolgd. John Wyclif (1321-1384), die de Vulgaat in het Engels heeft vertaald, herkende het nut van het Woord van God en hij beleed openlijk: **„Voor mij geldt alleen wat er in de Bijbel staat geschreven!”**. En 30 jaar nadat hij ten dood werd veroordeeld door het pausschap werd hij nog steeds een ketter genoemd. Ook Johannes Hus (1370-1415) preekte vanuit de Bijbel nadat hij verlichting had ontvangen en besloot om tegen pauselijke omvat te opponeren. Voor hem werd de Bijbel het enige autoriteit voor alle vragen over het geloof. Hij schreef in zijn stuk over Johannes 8:31-32: **„Zoek de waarheid, hoor de waarheid, leer de waarheid, heb de waarheid lief, spreek de waarheid, behoud de waarheid en verdedig de waarheid, tot de dood!”**. Op 6 juli 1415 nadat hij ten dood werd veroordeeld door de concilie van Constance, gaf hij zijn ziel aan de Verlosser Jezus Christus terwijl hij tussen de vlammen stond, vastgebonden aan een paal, bidden hij voor vergiffenis voor de vijanden des waarheid.

Maarten Luther stapte af van het verkoop van de aflaat en preekte de bekering en de rechtvaardigheid door het geloof. Al in 1520 bracht hij „de Babylonische gevangenschap der Kerk” uit en zijn standpunt was, dat geen kerkelijke sacrament, maar het geloof in Jezus Christus jou kan lei-

den naar de heil. Ook voor hem gold „Sola Scriptura” – Alleen het Schrift! Tijdens de rijksdag in Worms op 18 april 1521 sprak Maarten Luther deze woorden die heel populair zijn geworden: „**als ik niet door getuigenissen van de Schrift en heldere verstandelijke redenen overtuigd wordt; want noch tegen de paus noch tegen de concilies alleen geloof ik, dat het vaststaat, dat ze vaak gedwaald en zichzelf tegengesproken hebben, daarom ben ik door de plaatsen van de Heilige Schrift, die ik naar voren gebracht heb, in mijn geweten overwonnen en gevangen in het Woord van God. Daarom kan en wil ik niets herroepen, omdat het niet heilzaam is iets tegen het geweten in te doen. God helpe mij, Amen!**“. Op het kookpunt van het religieuze debat bevond de reformateur zich als mondstuk van God tegen de paus en de kerk.

In Zwitserland behaalde de Reformatie zijn triomf in 1531 door Huldrych Zwingli. Johannes Calvijn was in 1536 aanwezig, tijdens zijn doorbraak in Genève. Zij en velen andere hebben bijgedragen aan de protestantse opwekking in geheel Europa. Mensen die gelovige waren geworden, werden door de gefundeerde kerk „kettters” genoemd. Zij kwamen overal bij elkaar voor gebeden. De kleine vergaderingen die toen ontstonden, onder andere de anabaptisme, werden sekte genoemd en werden vervolgd.

Maar de Reformatie kon niet meer teruggehouden worden en de Heilige Schriften werden zelfs dieper en duidelijker verkondigd in de opwekkingen tijdens de volgende eeuwen. Opwekkingspredikers zoals Nikolaus von Zinzendorf voor de Evangelische Broedergemeente, John Wesley voor de Methodisten, John Smith voor de Doopsgezinden, Menno Simons voor de Mennonieten, William Booth voor de Leger des Heils en nog vele anderen kwamen toen op. Allemaal predikers van de Bijbelse waarheid die unaniem akkoord waren over de vertegenwoordiger van Christus, die zich toegeëigend heeft met alle kracht op aarde en zich gesteld heeft boven alles wat God of godsdienst genoemd wordt, degene die Paulus de zoon des verderf noemt (2 Thessalonicenzen 2). Ze hebben benadrukt dat het Woord Gods niet spreekt van een „vertegenwoordiger van Christus” (Vicarius Filii Dei) of een opvolger van Petrus. En ze hebben ook duidelijk benadrukt over wat de HERE heeft gezegd in Matthéüs 23:9: „*En gij zult op aarde niemand uw vader noemen, (laat staan „Heilige Vader”) want één is uw Vader, Hij, die in de hemelen is.*”

Iemand moet het zeggen

Het is zeker wel bekend dat religies geheel controle hebben genomen over volken en landen; Hier is het, het Christendom, daar is het de Islam, ergens anders is het weer het Hindoeïsme of het Boeddhisme. Het zuiden van Europa, vanaf Italië, tot en met Spanje en Portugal wordt gedomineerd door het katholicisme, terwijl het noorden, vanaf Zweden, tot en met Noorwegen en Finland is overwegend protestants. Als we kijken naar Noord-Amerika, zijn de VS en Canada vooral overgenomen door de protestanten, terwijl zuid en centraal Amerika vooral katholiek zijn. In India is het vooral het Hindoeïsme, in geheel het Midden-Oosten de Islam en is Azië vooral het Boeddhisme. Wat alle religies met elkaar gemeen hebben is dat zij beloftes hebben waarvan hun oorsprong niet van God komt waardoor ze niet geleid kunnen worden naar een vereniging met Hem. Daarom moet het duidelijk gezegd worden: **De heil van God is niet in iedere religie of kerk, maar alleen in Jezus Christus.** Alle beloftes van mensen over de hemel en het paradijs hebben niets met God te maken. Er is er maar Een, namelijk de Verlosser, die kan zeggen: ***Voorwaar Ik zeg u, heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.***" (Lucas 23:43).

Geen een van de zogenaamde christenkerken is de Kerk die gefundeerd is door Christus de Verlosser, niet de katholieke, noch de orthodoxe, noch de anglicaanse, noch de lutherse, noch Calvijns en zelfs niet de koptische. Zo is bijvoorbeeld de paus inderdaad de leider van het rooms-katholieke kerk, en de patriarch is de leider van de orthodoxe kerk, maar geen van hen is de leider van de Kerk van Jezus Christus. De aartsbisschop van Canterbury is inderdaad het geestelijke hoofd van de anglicaanse kerk maar niet het hoofd van de Kerk van Jezus Christus. Dit geldt voor alle Christelijke denominaties, die ondanks hun verschillen een ding gemeen hebben met de kerk in Rome, namelijk: „de geloofsbelijdenis van Nicea-Constantinopel”. Volgens Wikipedia is de eerste theologische eis om lid te worden van de protestantse gemeenschappen die deel uit maken van de Wereldraad der Kerken dat **je de geloofsbelijdenis in de drie-eenheid God uit de Bijbel en uit de geloofsbelijdenis Nicea-Constantinopel moet belijden.**

Maar dat is niet de geloofsbelijdenis van de Kerk van de levende God. De Kerk van Jezus Christus gelooft in de Enige God die Een is, zoals de Bijbel zelf van Hem getuigt. Zij bestaat uit alle Bijbelse gelovigen uit alle landen, volken, rassen en talen. De HERE zei zelf: ***„Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld...”***. De Kerk van de levende God is geen religie die eerst is goedgekeurd door de staat, maar zij vormt het lichaam van de HERE, zoals het staat geschreven: ***„Gij nu zijt het lichaam Christus en ieder voor zijn deel leden.”*** (1 Corinthiërs 12:27). In de enige ware

Kerk van de verlostes is **Jezus Christus het Hoofd (Efeziërs 4:15), en de Bijbel is het Woord van God en heeft het enige autoriteit.**

Het ware geloof

„...wie God niet gelooft, heeft Hem tot leugenaar gemaakt...”
(1 Johannes 5:10).

„Maar het blijft: God is waarachtig en ieder mens is leugenachtig, gelijk geschreven staat: Opdat Gij gerechtvaardigd wordt in uw woorden, en overwint in uw rechtsdingen.” (Romeinen 3:4).

Aan Abraham werd het volgende gezegd: **„Abraham geloofde God, en het werd hem tot gerechtigheid gerekend.”** (Romeinen 4:3; Galáten 3:6). Abraham is het beste voorbeeld voor het ware geloof: Geloof is alleen mogelijk als God tot ieder persoon persoonlijk kan spreken door middel van Zijn Woord. Ongeloof ontstaat wanneer je de vijand toelaat te ondervragen wat God in Zijn Woord heeft gezegd. Geloof en ongelooft begonnen al in het paradijs. Nadat de HERE had gesproken tot Adam kwam satan en leidde Eva in een discussie over wat God had gezegd. Satan neemt altijd wat God heeft gezegd en zaait er twijfel bij, haalt iets weg, voegt iets bij, verdraait het of legt het op een vervalste manier uit. Het resultaat was ongelooft en dat leidde tot ongehoorzaamheid en vervolgens tot de verleiding en tot de eerste zonde. Satan kwam ook bij onze Verlosser met het argument: „Er staat immers geschreven...”. Dat is de ware verzoeking. Verzoeking, verleiding en zonde gebeurt alleen als het Woord van God ondervraagt wordt. Maar de HERE antwoordde hem door de zeggen: „*Er staat ook geschreven...*” (Matthéüs 4:1-11; Marcus:1-13). Dit kan ook het geval zijn met theologen; het onderwerp kan Bijbels zijn, maar wat erover wordt gezegd kan het tegenovergestelde zijn. Wanneer iemand een Schrift neemt en daaraan twijfelt, dan is het makkelijk voor de vijand om het te verdraaien waardoor je naar de val gelokt wordt. Warachtige kinderen van God onderzoeken altijd de eerst volgende Schrift die daarbij aansluit die het onderwerp vervolgens verlicht.

De eerste en de tweede komst van Christus maken deel uit van het Heilsplan

Bij de eerste komst van Christus werd de profetie van Maleachi 3:1 vervuld met Johannes de Doper: **„Zie Ik zend mijn bode, die voor mijn aangezicht de weg bereiden zal...”** (Matthéüs 11:10; Lucas 7:27). **De belofte die voor de wederkomst van Christus vervuld werd luidt:**

„Zie, Ik zend de profeet Elia, voordat de grote en geduchte dag des HERE komt. ...” (Maleachi 4:5). Dit werd bevestigd door onze HERE na de dienst van Johannes de Doper: **„Hij antwoordde en zei: Elia zal wel komen en alles herstellen...”** (Matthéüs 17:11). In Marcus 9:12 bevestigde onze HERE en nogmaals: **„Elia komt wel eerst en herstelt alles...”**.

De **„wederkomst van Jezus Christus”** wordt meerdere malen genoemd in het Nieuwe Testament. Al vanaf het begin was de verwachting van zijn wederkomst een centraal hoogtepunt voor alle gelovigen. Die verwachting is gebaseerd op de belofte dat Hijzelf heeft gedaan: **„...en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.”** (Johannes 14:3).

Wanneer de discipelen vroegen over het teken van zijn wederkomst en van de einde van de wereld (Matthéüs 24:3), antwoordde de HERE met de volgende woorden: **„En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn.”** (vs. 14). Er is nooit tevoren een tijd geweest waarin het evangelie de verste hoeken van de wereld bereikt heeft door middel van moderne media, als in onze tijd. Het hoofdthema van de prediking des evangelie is dat **alle gelovigen worden gereedgemaakt voor de wederkomst van Jezus Christus**. Want er staat geschreven: **„...en die gereed waren, gingen met hem de bruiloftszaal binnen, en de deur werd gesloten.”** (Matthéüs 25:10).

De **wederkomst van Christus** was het hoofdthema van de prediking ten tijde van de apostelen en dat is het vandaag nog steeds. In de eerste brief aan de Thessalonicenzen schreef de Apostel: **„Want wie is onze hoop of blijdschap of erekrans voor onze HERE Jezus bij zijn komst...”** (1 Thessalonicenzen 2:19). De Apostel Paulus kon zijn getuigenis eindigen met deze woorden: **„voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de HERE, de rechtvaardige rechter, mij zal geven, doch niet alleen mij, maar ook allen, die zijn verschijning hebben liefgehad.”** (1 Timótheüs 4:8).

Nu we zo dicht bij de wederkomst van Christus zijn, moeten allen die deel uit maken van de Kerk van de HERE dezelfde ervaringen des heils ervaren als de eerste gelovigen in het begin en moeten teruggebracht worden naar de oorspronkelijke schriftelijke stand voor God. Dat is hoe de Apostel Petrus al voorspeld had naar aanleiding van Christus en de gelovigen: **„Hem moest de hemel opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher.”** (Handelingen 3:21). Voor de

wederkomst van Christus moet alles wat in de Kerk van de levende God zo zijn als in het begin; de eerste en de laatste prediking, de eerste en de laatste doop, elke leer en toepassing moet in overeenkomst zijn met de oorspronkelijke. Hetzelfde evangelie, hetzelfde geloof en dezelfde doop worden nu wereldwijd gepreekt, en allen die waarlijk geloven zoals de Schrift het zegt, ervaren de vergiffenis van hun zonden en worden gedoopt op de Naam des HERE Jezus Christus en ontvangen de doop van de Heilige Geest zoals in het begin. **Dit alleen is de ware apostolische en Bijbelse model (Handelingen 2:38-39; Handelingen 8:14-17; Handelingen 10:43-48; Handelingen 19:5-6), dat geldt voor God tot het einde.**

Dit moet niet verzwegen worden

„Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie ontvangt, die Ik zend, ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem, die Mij gezonden heeft.” (Johannes 13:20).

Op dezelfde manier dat God zelf, Abraham, Mozes en de profeten geroepen en gezonden heeft, zo heeft hij ook Johannes de Doper gezonden en zo heeft Hij ook Paulus zelf gezonden en vertrouwde hen met een speciale bevel dat deel uit maakte van het Heilsplan voor de gehele Kerk. Diezelfde God beloofde dat Hij **een profeet als Elia zal sturen**, voordat de dag des heils zijn einde bereikt en de dag des HERE begint (Maleachi 4:5-6). Deze belofte voor de laatste periode van de tijd des genade, waarin wij nu leven, voordat de zon in duisternis verandert en de maan in bloed (Joël 2:31; Handelingen 2:20; Openbaring 6:12) is volbracht. Toen de doopsgezinde prediker William M. Branham op 11 juni 1933, na een evangelisatie in Jeffersonville Indiana, te VS, ongeveer 300 nieuwe gelovigen aan het dopen was in de Ohio rivier, gebeurde iets buitengewoons: rond 14.00 uur, wanneer hij de 17de persoon wilde gaan dopen, daalde er een bovennatuurlijk licht, die ook werd gezien door duizenden mensen die aan de rivier stonden, en die rustte boven de man van God zijn hoofd. Daarna volgde de volgende woorden: **„Zoals Johannes de Doper bij de eerste komst van Christus vooruit was gestuurd, zo zal de boodschap die aan jou is gegeven een voorganger zijn van de tweede komst van Christus.”** De „Associated Press” In de VS en Canada hadden er nogmaals verslag over uitgebracht. De meeste weten dat William Branham na de Tweede Wereldoorlog, om precies te zijn vanaf mei 1946, wereldwijd doorbrak toen hij door God werd gebruikt voor de evangelisatie en de genezingsbeweging.

Door de bevestigde dienst van de man van God William Branham, heeft God zelf zijn volk teruggebracht naar de Bijbelse waarheid over de godde-

lijkheid, de doop, het Avondmaal en alle leer. Geheel de raad van God was verkondigd en de pure Bijbelse boodschap gaat wereldwijd rond om mensen te roepen tot afscheiding en voorbereiding door de ware gelovigen voor **de heerlijke dag van de wederkomst van Christus** (Johannes 14:1-3; 2 Corinthiërs 6:14-18; 1 Thessalonicenzen 4:13-18).

Elia nam de 12 stenen die de 12 stammen van Israël vertegenwoordigde en herbouwde daarmee de altaar van God op de berg Carmel en zei tegen Gods volk dat ze moesten beslissen. (1 Koningen 18:17-40). Ook in onze tijd, in de belangrijkste periode van het Heilsplan, is de leer der 12 apostelen teruggeplaatst op de kandelaar. De Kerk van Jezus Christus was herbouwd op de oorspronkelijke fundament van de apostelen **en iedereen wordt geroepen om een beslissing te maken: „Hoelang zult jij aan beide zijden mank gaan? Indien de HERE God is, volgt Hem na; maar indien het Baäl is, volgt hem na.”** (1 Koningen 18:21).

Een laatste waarschuwing

Vandaag weten alle theologen dat Johannes de Doper een beloofde profeet was (Jesaja 40:3; Maleachi 3:1) die de weg voor de HERE heeft voorbereid, maar hij werd verworpen door de Schriftgeleerden: **„Maar de Farizeeën en de wetgeleerden verwierpen voor zichzelf de raad Gods, daar zij niet door hem gedoopt waren.”** (Lucas 7:30). Wordt hetgeen wat toen gebeurde vandaag weer herhaalt? In Lucas 19 huilde onze Verlosser zelfs over Jeruzalem en zei: **„...omdat gij de tijd niet hebt opgemerkt, dat God naar u omzag.”** (vs. 44). Wanneer mensen weigeren te geloven volgens de Bijbel en de Bijbelse doop weigeren, weigeren ze dan eigenlijk niet, zelfs vandaag, de raad Gods? Het heeft geen nut om oprecht de HERE zijn gebed te citeren in de religieuze tradities: **„...Uw Koninkrijk kome, U wil geschiede...,”** als je geen intentie hebt om **de wil van God, die alleen gepopenbaard is in het Woord van God** te dragen.

Zien we niet wat de HERE toen had gezegd, zich herhalen in onze tijd? **„Wee u, wetgeleerden, want gij hebt de sleutel der kennis weggenomen; zelf zijt gij niet binnengegaan en hen, die trachten binnen te gaan, hebt gij tegengehouden.”** (Lucas 11:52). Bouwen zij niet allemaal hun eigen koninkrijken of eigen kerken? Hebben zij niet allemaal hun eigen agenda? Zelfs de pinksterbewegingen, die ondanks alles nog steeds hun eigen evangelie preken?

De wereldkerk werkt naar een religieuze eenheid van alle Christelijke denominaties, en uiteindelijk van alle religies onder leiding van een hoofd als de wereld heersende autoriteit door Johannes 17 te noemen: **„dat zij**

volmaakt zijn tot één...". Paus Franciscus heeft om vergiffenis gevraagd aan alle mensen van andere geloven die op sommige momenten werden vervolgd door de katholieke kerk. Van de Waldenzen tot de pinksterbeweging. Ja, je moet niet meer de nadruk leggen op wat scheidt, maar op wat verenigt, zoals de collectieve belijdenis van de drie-enige God. Met de 500-jarige jubileum van de Reformatie in het jaar 2017 op het oog, heeft de vereniging onder de kerken echt voorrang.

Hoe zit het dan met de vereniging van alle Bijbel gelovigen met God door Jezus Christus, onze HERE als het Hoofd van de Kerk?

Wie onder hen met verantwoordelijkheden in de christelijke missionarizaken en de wereldberoemde predikers van de welvaartsevangelie en de miljoenen luisteraars maakt zich waarlijk gereed voor de dreigende wederkomst van Christus? De uitdaging die in ieder van ons op moet stijgen is: Terug naar God! Terug naar het begin! Terug naar het eeuwigdurende Woord dat uitging van Jeruzalem! **Wie zal aan Gods zijde staan en alleen de begeleiding van het Woord volgen en geen enkele compromis sluiten?**

Jesaja moest uitroepen: „*Wie heeft gelooft, wat wij gehoord hebben, en aan wie is de arm des HERE geopenbaard?*” (Jesaja 53:1). Paulus ervaaarde het ook: „*Maar niet allen hebben aan het evangelie gehoor gegeven. Want Jesaja zegt: HERE wie heeft gehoord wat hij van ons hoorde?*” (Romeinen 10:16). Wie kan geloven volgens de Schriften? Wie respecteert het Woord van God en laat zichzelf corrigeren? Ieder moet voor zichzelf beslissen om zich te houden aan een totaal niet-Bijbelse geloofsbelijdenis, **of de waarde van de ware belijdenis van de apostelen en profeten te accepteren.** Het heeft geen nut om te wisselen van de ene religie naar de andere of van de ene kerk naar de andere. Het Woord Gods moet als een zaad in het hart ontvangen worden (Lucas 8:11) en door de Geest van God in ieder individu, nieuw en eeuwig leven voortbrengen door de wedergeboorte (Johannes 3:7; 1 Petrus 1:23). Het begint heel serieus te worden en we moeten de keuze maken waarmee we de eeuwigheid ingaan.

Allen die Gods genade vinden en accepteren onderzoeken zichzelf om te zien of ze in akkoord zijn met wat de HERE zegt: „***Maar de ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid; want de Vader zoekt zulke aanbidders; God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waarheid.***” (Johannes 4:23-24). Een ieder die God niet aanbid in geest en in waarheid volgens het Woord der waarheid, aanbid tevergeefs: „***Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij. Tever-***

geefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren, die geboden van mensen zijn.” (Matthéüs 15:8-9; Marcus 7:6-7).

Tot slot moet het nog eenmaal benadrukt worden: de ware geloofsbelijdenis en de ware leer is alleen geschreven in de Bijbel, en we moeten onszelf onderzoeken voor God om vast te stellen of we Jezus Christus accepteren als het Hoofd van de Kerk en we terugkeren naar de leer der apostelen, wat uitging vanuit Jeruzalem of dat we ons houden aan hetgeen waarvan de oorsprong afstamt uit de Staatskerk in het Romeinse Rijk. Herkennen en eren wij de enige waarde van Gods Woord of blijven we in religieuze tradities? De waarschuwing is naar ons allen: „***Heden, indien gij zijn stem hoort, verhardt uw harten niet.***” (Hebreeën 4:7). ***Wie een oor heeft, die horen, wat de Geest tot zij die de Kerk van Jezus Christus zijn zegt! Zo is het zevenmaal geschreven in de Openbaring (hoofdstuk 2+3).***

De profetie van de eindtijd vervult zich

We merken allemaal dat alles op aarde is veranderd; het huwelijk, het gezin en de maatschappij zijn niet meer zoals het vroeger was. De opwarming van de aarde en de verandering van het klimaat hebben een zorgwekkend niveau bereikt. Het aantal natuurrampen is de laatste tijd alleen maar toegenomen en wordt ook steeds gewelddadiger. Wereldwijde onrust zorgt ervoor dat mensen vrezen voor hun toekomst. De problemen nemen overal toe, met name in het Midden-Oosten. De gehele wereld is in onrust en miljoenen mensen zijn op de vlucht. De overheden zoeken naar oplossingen, maar zijn machteloos om iets te kunnen doen.

Onze HERE sprak in Matthéüs 24, Marcus 13, Lucas 21 en in andere Schriften over wat er zou gebeuren voor Zijn wederkomst en we zien dat het zich vervult. Alle ontwikkelingen van de eindtijd, waar we nu niet dieper op in kunnen gaan, zijn voorspeld in de profetie van de Bijbel. Met een laatste boodschap en roeping om de mensen op aarde nog een mogelijkheid te geven om de goede keuze voor God te maken.

Het eeuwigdurende evangelie wordt nu gepredikt aan alle naties, om ze tot getuigenis te dienen, zoals onze HERE het zelf had verkondigd: „***en dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn.***” (Matthéüs 24:14). We zijn zo dicht bij de beloofde wederkomst van Christus (Johannes 14:1-3). De tekens van de eindtijd wijzen het ons duidelijk aan; daarom, moeten alle mensen die waarlijk willen

geloven volgens de Bijbel hun eigen wegen verlaten en de weg naar God toe vinden. Onze HERE zei namelijk zelf in Lucas 21: „**Wanneer deze dingen beginnen te geschieden, richt u op en heft uw hoofden omhoog, want uw verlossing genaakt.**” (vs.28).

Deze expositie zal niet beëindigen zonder een laatste Bijbelse oproep aan alle mensen die God vrezen en geloven in Zijn Woord:

„Vormt geen ongelijk span met de ongelovigen, want wat heeft gerechtigheid gemeen met wetteloosheid, of welke gemeenschap heeft het licht met de duisternis? Welke overeenstemming is er tussen Christus en Belial, of welk deel heeft een gelovige samen met een ongelovige? Welke gemeenschappelijke grondslag heeft de tempel Gods met afgoden? Wij toch zijn de tempel van de levende God. Gelijk God gesproken heeft: Ik zal onder hen wonen en wandelen, en Ik zal hun God zijn en zullen mijn volk zijn. Daarom gaat weg uit hun midden, en scheidt u af, spreekt de HERE, en houdt niet vast aan het onreine, en Ik zal u aannemen, en Ik zal u tot Vader zijn en gij zult mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de HERE, de Almachtige” (2 Corinthiërs 6:14-18).

„En ik hoorde een andere stem uit de hemel zeggen: Gaat uit van haar, mijn volk, opdat gij geen gemeenschap hebt aan haar zonden en niet ontvangt van haar plagen.” (Openbaring 18:4).

„En nu kinderen, blijft in Hem, opdat wij als Hij zal geopenbaard worden, vrijmoedigheid hebben en voor Hem niet beschaamd zijn bij zijn komst.” (1 Johannes 2:28).

„En zie, Ik kom spoedig. Zalig hij, die de woorden der profetie van dit boek bewaart!” (Openbaring 18:4).

„De hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan” (Lucas 21:33).

Indien Uw Woord niet meer geldig is
Waar zou ik dan mijn geloof op rusten
Voor mij zijn duizenden werelden niets
Dan alleen Uw Woord toe te passen
(N.L., Graf von Zinzendorf)

Een ieder die meer zou willen weten over wat God heeft gedaan en nog aan het doen is in onze tijd, kan op ieder moment met ons in contact komen via het adres hieronder.

Missionaris Centrum

Postcode 100707

44707 Krefeld

Duitsland

Home page: <http://www.freie-volksmission.de/>

Email : volksmission@gmx.de

© door auteur en uitgever E.Frank